

LIVIJN, CLAS

Hafs-frun. Romantisk opera. =Anon=.
Stockholm, tryckt hos Carl Deleen, 1816.

Stockholm
1816 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

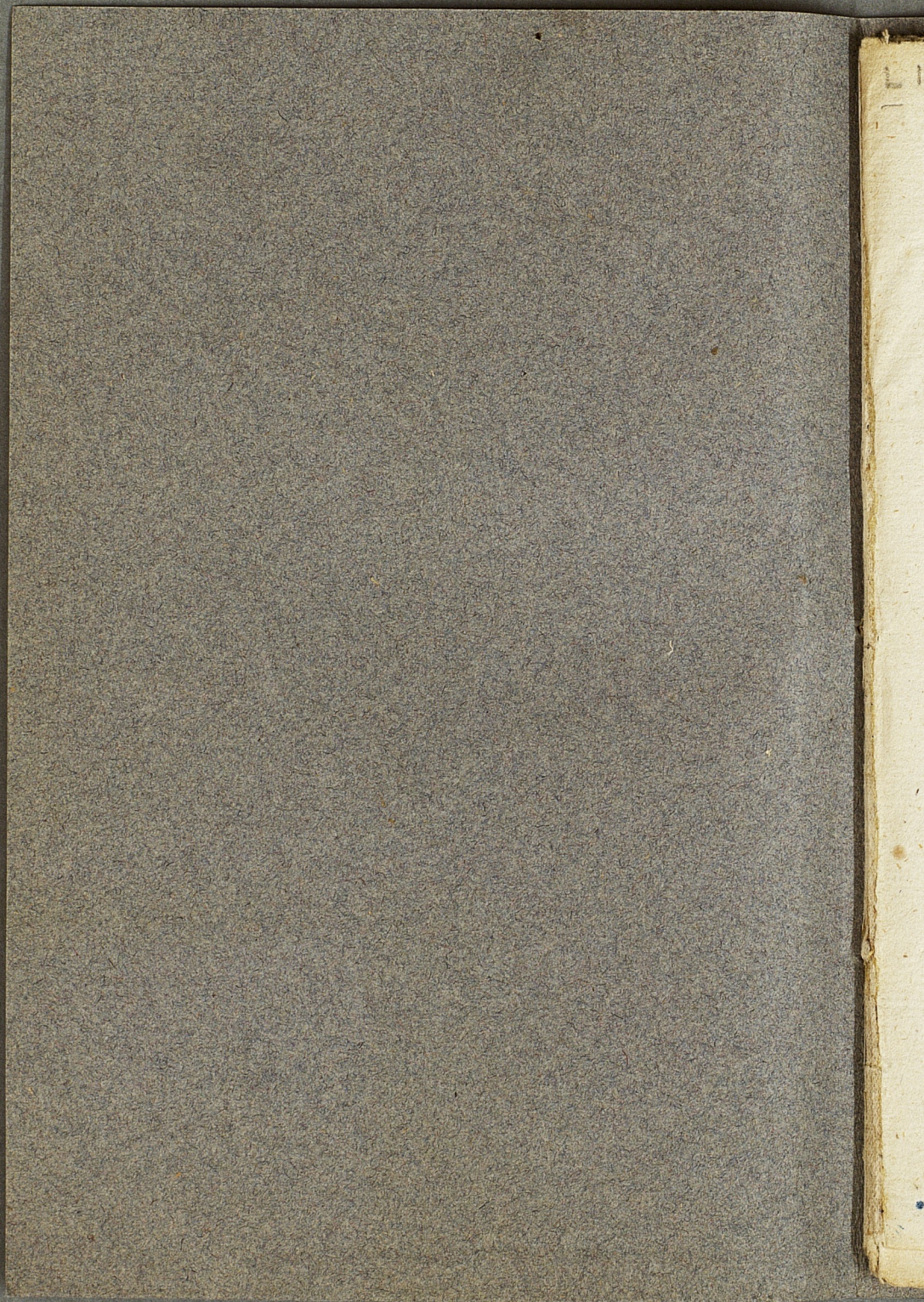
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LIVIGNI, C. J.

La Parol
Vite du
Beau.
(Pm)

1700-1829

LIVIJN, CL. JOH..

Ex. B

vic. I

Dram

(1800-1829)

1700-1829

HAFS-FRUA.

Romantisk Opera.

Stockholm
1816

STOCKHOLM,

Tryckt hos Carl Oseen, 1816.

— — — daß die alte
Schwiegermutter Weisheit
Das zarte Seelchen
Ja nicht beleid'ge.

Goethe.

Till Läsaren.

Det arbete, som nu framlägges för Allmänheten, är författadt redan år 1806, och på en tid, då jag hvarken ägde nödig kännedom af Skådeplatsens sammansättning och deraf härflytande iakttaganden, eller, såsom ung, gjort mig reda för hwad Skådespelskonsten i allmänhet kräfwär; det har förden skull många brister, dem jag likwäl ej welat ändra, i den förtröstan, att författarens andeliga lif eller åsigt af tingen betyder mera än ett e i skället för ett ä, och twertom.

Anledningen till detta Skådespel är hämtad från en i Östergötland gängse folkvisa. Den har fallit utur mitt minne; endast Hafsfruns bjudning:

»Hertig Magnus! Hertig Magnus! trolofwen J mig,«

»Ly Eder will jag hafwa så gerna.«

Hans derpå följande swar:

»More du en Christen qwinna«

samt omqwädet:

»Det blåser kallt, kallt wäder ifrån sjön.»

hafwa der outplånigen fästet sig och lifligt
fwäfwat för mig. Man berättar, det Kon-
ung Gustaf I:s son, Hertig Magnus af
Östergötland, hwilken slutligen blef rubbad
till sina sinnen, i ett dylikt tillstånd störade
sig genom ett fönster från Wadstena slott i
den med Wetteren förenade slottsgrafwen, men
räddades af en bland sina tjenare. Folktron
tillskref denna händelse hans förhållanden till
Wetterens Hafsfru, om hwilken ännu besyn-
nerliga sägner höras. Skaldkonsten bemäkti-
gade sig detta ämne, och deraf uppkom den
nu mera sällan hörda folksången. En af mi-
na wänner, en kunnig och yterst nogarant
fornforskare, har utur sina betydliga samlingar
af Swenska folkvisor lemnat mig en affskrift
af denna; hwilken likwäl ej till alla delar
fullkomligen instämmer med den, som på mig
gjort ett så starkt intryck: emedertid har jag
welat till detta skådespel foga den såsom ett
bihang.

Mera af en aning om det rätta, än
kunskap derom, kallade jag wid författandet
denna Opera romantisk. Jag kände ej då,
att den renade Operan endast hwilar på Ro-
mantik, under hwilken Lyriken, ehuru man

---

tagit sig före att benämna Operor Lyriska
Skådespel, intager ett beroende rum; emedler-
tid må denna benämning quarsstå såsom en
antydning af hwad jag då anade, liksom
många ställen påminna om ett sträfswande att
draga winning af Tyfflands lyckliga skåder.

Skulle detta skådespel i mitt fädernesland
uppföras, hwarpå jag likwäl twisslar, så for-
drar musiken och handlingens snabbare gång
flerfaldiga utlemningar; dese äro, efter der-
om plågad öfwerläggning med en ung Swenssk
Soulensknär, som behogat emottaga detta ar-
bete för att med harmoniens behag försköna
det, utmärkte genom anförings-tecken.

Hwad jag således diktat, framlemnar jag
efter detta företal, med den förklaring, att
så innerligen jag å ena sidan skattar den full-
giltiga domarens utslag, så ytterst liknöjd är
jag å den andra för allt hwad småwettat och
inskränktheten kunna hafwa att anföra.

Författaren.

Personer:

Magnus, Hertig af Svergieland.

En Riddare.

Hofmån.

Tjenare.

Hulda, Wetterns Hafsfru.

Swafa, ett Sjödrå.

Ulfwor.

Sjödrån.

Neckar.

Stogsdrån.

Husdrån.

Tomtegubbar.

Bergtroll.

Spöken.

En Ängel.

} Huldas sällskap.

Scenen är dels på Wadstena slott, dels i nejs-
den deromkring.

Första Öppningen.

Teatern föreställer en bergig trakt wid Wetterns stränder.
Åskan höres på afstånd och vågorna brytas mot stranden.
Förhänget går opp wid ett åfslag.

Hulda.

(Sittande på sjöstranden.)

Hör stormen rasar

Och åskan gnyr,

Det tunga molnet

För blikten flyr.

Wäl kyswer wigger deß dunkla barm,

Men kärlek beler hans swaga harm.

Han fröjdas i trots af naturen.

»Snart lugnas stormen

»Och åskan flyr,

»Mot friska jorden

»Då solen gryr;

»Allt lifwas, blomstrar och skjuter opp.

»För kärlek glänser ej jordens hopp.

»Han förjer i trots af naturen.

»Må solen bergas.

»Må solen gry,

»Må westan flägta,

»Må stormen gny;

»Se kärlek trotsar naturens kraft,
»Ur hjertat suger han lifwets saft.
»Han suger den brännande tåren.

Brist ömma hjerta!

Ej någon tröst!

Skall dagas för dig;

Lid trogna bröst.

Då menskan sjunker i dödens famn,

Så gäckas anden af lifwets namn,

Och lifwas för ewiga tårar.

Flön sälla minnen

Ut af de år,

Då lugnet lekte

I mina spår;

Då uppå strandens spelande wåg

En förbild af den sällhet jag såg,

Som ewigt med hoppet mig dörar.

Swafa.

(Inkommer.)

Han nalkas!

Han kommer. —

Hulda.

Nej! gnyllande Tärna!

En lyseld — en willande stjerne

Blott skalkas,

Samt leder till dårande nöjen.

Bland hemsta och yrande löjen.

Jag gäckas.

Det ljuset, som hoppet upptänder,

Af verklighets isande händer

Skall släckas.

Swafa.

Han kommer — han tvekar — han nalkas — han ilas,
Möt honom, och strax wid ditt hjerta han hwilar,

Gulda.

Hwi dära hjertats låga?
Hwi tända falska hopp?
Och hwi förmåtet wåga
Att öppna lifwets knopp?
Den fort sitt swepe språnger,
Den bländar och den dör;
Om fram med wåld den trånger
Den ock sig sjelf förstör.

Swafa.

Oj wid kärleks morgonljusning
Brytes hoppets stråle af;
Nej, det sten bland känslors brusning
Lugnar lifwets wilda haf.
Dit allt loelas, der allt stupar
Ned på nöjets lena bädd,
Till en festlig brudsång klädd.

Gulda.

Du säfängt dig fördsjupar
I diktens sköna werld.
Men — ja ... han redan irras
I dina willor snård.
O sticka! allt förwirras. —
Ne jag wäl honom wård?
Han kommer. Mig förstörde
Min glädje och min sorg.
O! swara: Huru förde
Du honom från hans borg?

Swafa.

Ut i den gruffiga stormen jag röt;
 Hållande skurar på jorden jag göt;
 Jagten blef skingrad af äfvan som skrällde;
 Honom jag lockade inom ditt wälde.
 Drottning! han kommer. Nu ploäa den ros
 Kärleken räcker, den wignar sin kos.
 Flygtig är mannen, han njuter minuten;
 En gång i kärlekens bojer dock sluten,
 Blömmar han allting, sin pligt och sin ätt,
 Likwäl ej nånsin den älskandes rätt.
 (Hon lemnar städeplatsen.)

Hulda.

(Ensam.)

Död jag will hans hjerta släda,
 Se mitt hopp, och se min wäda.
 Kärlek! du hwars flugga höljjer
 Slickans lägor i des bröst,
 Och för älskaren fördöljer
 Känslan, som des brutna röst
 Hwarje ögonblick will stamma,]
 Fast hon stolt och trotsig är;
 Låt din eld hos honom flamma,
 Och din bindel mig förär.
 (Hon lägger sig emellan några tåta träd
 och synes slumra.)

Magnus.

(inKommer fördjupad i tankar.)

»Hwilla främmande känslor rasa
 »J mitt hjerta och flamma det opp?
 «Hwilken sorglig och ljuslig sasa

»Genombåfvar des innersta hopp?
 »Hvilken aning och hvilken längtan
 »Födast uti mitt owisa bröst,
 »Lösas opp i en owan trängtan,
 »Ana uti en önskan sin tröst?

Jag här på afstånd hörde
 I denna wilda trakt,
 Dit mig förrrad förde
 En ofänd tjusningsmakt,
 Af trefna menstor ljuden,
 Som ropte fjertan från,
 När för mig steg fogsbruden
 Wid åskans hemiska dån.

Hwad önskar du? Mitt hjerta,
 Hwad megar denna smärta,
 Som tår min ungdoms wår?
 När midnattstimman slår
 Med båfwan än jag klagar,
 Begråter flydda dagar,
 Och önskar dem likwäl
 Förslutna. I min själ
 Sig tusen bilder teckna,
 Uppblomma och förblekna;
 En anad skönhets bild
 Der skymtar skön och mild;
 Och klädd i hoppets strålar,
 Med lifwets färger målar
 En dagrand af den tid,
 Som stundar, himmelsk blid.

(Ett starkt åfslag, stormen susar
 mellan träden.)

Himmel mig skydda! —
 Och ingen skydda?
 Jag vill i denna lund
 Mig låna skydd en stund.

(Då Magnus närmar sig det stället
 hwarest Hulda hwilar, blifwer han
 henne warse och stadnar.)

Hvem hwilar der?
 En flicka det är.
 Jag vill nalkas
 Och med den waknande skalkas.
 (Han går fram till henne.)

Sköna sofwarinna! wakna.
 Ut i denna sträckstund sakna
 Livets fröjd af flickans blick,
 Öfwer blyghets fordran gick.
 (Han kastar stöjan af henne.)

Himmel! hwar är jag?
 Gudar! hwad ser jag?
 Det är ingen tärna —
 En himmelens stjerna —
 En Angel — det är
 Som kommit hit ner.

»Mina aningar förena
 »Sig i denna hulda bild;
 »Ja, det är den englarena,
 »Som i drömmen lett så mild.
 (Han kastar sig på knä.)

»O wärdes mig höra!

»Jag vågar ej störa

»Deß ro.

(Han stiger opp och ilar utur lunden.)

»Du milda Gud! som för mig uppenbarat
 »Din salighet, och i en blink förklarar
 »De gåtor, som mitt hjerta irrat i;
 »Låt denna bild mitt lifs försköning bli.
 »Det är en bild. — Dig lugna, wilda hjerta.
 »Förqwäs en tro, som skapar blott din smärta,
 »Och föder dig med trängtan och med hopp
 »Allt aningen till frukter mogna opp.

(Han närmar sig lunden.)

Upp tärna! upp! Låt mig dig ej försträcka.
 Hur skall jag wäl den hulda omärkt wäcka?
 Blott Källans sorl och löfwets sakta sus,
 Och månans sten och solens milda ljus
 Skall wäcka dig.

(Han flyndar fram, fattar uti ett träd
 och skakar det, men då Hulda deraf
 wäckes, drar han sig tillbaka.)

O himmel! hwilken lycka!
 Den milda skall jag till mitte hjerta trycka.
 Fram! flyg och njut,
 I famnen slut

Din salighet, ditt allt! Nej. Hådan! fly!
 Hon waknande skall dina armar fly.

Sulda.

(Framträder låtsande att icke se Magnus.)

Hur skönt den wattenhade jorden,
 Lik blommans tårade knopp,
 Af regnet lifswad är worden,
 Och doftar tacksamhet opp.

På afstånd molnet ren slämtar,
 Trött af sitt grusliga krig.

Jag slumrat; krafter jag hämtar
Der fasan wisade sig.

Knappt regnet sparsamt än stänker,
Den ljusa bågen är tänd,
På rosen perleknoppen blänker,
Och ler mot himmelen wänd.

Ur tusen ångande kaskar
Nu litwet spritter på nytt;
Och wälluft jorden nu swalkar
Och stormens känslor ha flytt.

Lad Gud! som dagen och strålar,
Och regnet swalkande ger;
Med purpur östern bemålar,
Och ser i blixten hit ner.

Ät slickan ofskuld Du stänker,
Beskydda äfwen min wår;
Uti Din famn jag mig sänker,
Sör ofskuld öppen den står.

Magnus.

Gud! hwilka ord! mitt bröst de eldigt bränna,

Hur skall jag wäl den goda lära känna?

Jag wägar ej att nalkas hennes stig.

Gly! hädan! Nej — deß blickar fångla mig.

(Ett häftigt åfslag. Hulda dignar ned och emottages af den framilande Magnus.)

Magnus.

(Hållande henne.)

Hur bästwar ej mitt hjerta?

Ud! hwilken namnlös smärta

Jag andas från deß mund.

O wafna! sköna flicka.
 Jag will ej längre dricka
 Ett himmelsk gift hwar stund.

Hulda.
 (Uppwaknande.)

O Gud hwar är jag? Hwad klappar det?

Magnus.
 Mitt hjerta det är,
 Som will dig uppvärma
 Och närma
 Din trånad
 Till honom, som ierac förskjuten, af brånad
 Förtärd;
 Men nård
 Af hoppet. O! låt mig blott hoppas.

Hulda.
 (Sliter sig, fullkomligen sansad, från honom.)
 Uti en ynglings fann! — Gud! — fly! förmätne, fly!
 Du glömt mitt köns behag;
 Wet, att de endast knoppas
 I blygsamhetens dag.
 Dig måste jag fly.
 Du blickar så godt, förtroligt och ömt;
 Men fly! — Mitt släktes wärde du glömt.

Magnus.
 Nej! Fästad står jag här
 Ut af de milda blickar,
 Dem mig ditt öga ger,
 Du mig ej hädan flickar.
 Här jag mot döden ler;

Här ödet trots jag bjuder;
 Ty dig jag endast ser.
 Den storm som kring mig ljudefu
 En sakta susning är;
 Då lutad wid din sida,
 Jag molnen kring mig ser
 Med röda flammor strida.

H u l d a.

»Håll, goda drömmare!

M a g n u s.

»Du bör mig icke wäcka;
 »Låt mig ett irrbloß se,
 »Och mina händer sträcka
 »I drömmen mot den bild,
 »Som himlen för mig danat;
 »Enart rusar werlden wild
 »Att rycka hwad jag anat
 »Uttur min famn — och mig
 »Till qwal och ljuset stäcka,
 »Må jag en blink med dig
 »En dröm, men nöjet smäcka.

H u l d a.

Att längre här bida

Och lida

Din swärmande läga,

Står ej i en qwinns förmåga.

Med qwinns blygsamhet, förmåten,

Du skämtar, af dess dyrd förgåten.

Dess öra är dess dygders helgedom,

Som mannen wörda bör, ungdomligt from.

M a g n u s.

Magnus.

- »Är icke kärlek qvinnans besöning?
 »Är icke kärlek qvinnans förföning?
 »För dygder och skönhet och glädje och allt
 »Des hjerta skall låga, des hjerta skall brinna,
 »Och lidelsens tårar ur ögonen rinna,
 »Då hon, lik en Gud, upplifvar hvad kalle
 »Mannen förfjuter; den wilde blott knotar,
 »Talar om kärlek, då vredgad han hotar;
 »Han sceptern kan bära med herrskande hand;
 »Men läka de sår, som af kärleken ristas,
 »Sörmar endast qvinnan; bland qvalen hon wistas
 »Och dämpar de giftiga särenas brand.

Hulda.

- »Du liknar ditt slägte. — O fly mig! Uå ila!
 »Jag känner ert sätt. Du kan jollra och smila,
 »Och tala om lågor då isfall du står,
 »Att narra de swaga, se'n stolte du stryter:
 »Ranhända för mig någon tår äfwen flyter,
 »Men hemliga sucken ej stjernorna när.»

Magnus.

- »Du har älsfat? —

Hulda.

- En wån såg jag lida,
 »Jag delte först glädjen och se'n hennes qwida,
 »Hon lärde mig fly ett förrädeligt kön;
 »Att njutningen endast de flygtige plocka,
 »Och le när de sammet i snaran fått locka;
 »Att glömskan beständigt blir kärlekens lön.

Magnus.

- »Skulle kärlek i stoftet falla,
 »Hjerran flyktad på afstånd skalla
 »Såsom stormens tynande brus?
 »Skulle kärlek lif lägan släckas,
 »Som en bländande lyseld gäckas?
 »Vara blott ett flyende rus?
 »Skulle kärlek som färgen mattas,
 »Skulle kärlek af tiden fattas
 »I des alltförstörande hand?
 »Gästen kan den från jorden stölja,
 »Men ej tidens fördolda bölja
 »Hinner kärleks blomstrande strand.

Hulda.

- »Drömmens milda ängel tecknar
 »Någon gång i flygtig willa
 »Kärlek, som ett tidsfördrif;
 »Men för dagens sken den bleknar,
 »Dotter går menskan att förspilla
 »Sör en gyllad glans sitt lif.

Magnus.

Kärlek susar i Edens palmer,
 Jublar uti Cherubens psalmer,
 Bländar uti förklarings glans,
 Bisivar stoftet i urnan åter,
 Lec mot domarn, då han förläter,
 Glåtar skapelsens stöna trans.

Hulda.

Som blommorna visna, så kärleken dör;
 En maff denna lockande fågting förstör.

Magnus.

Men massen ble fjærl och himmelen hinner;
Uc wisnade blomman en annan upprinner.

Hulda.

»Wål doftar den ljufligt, men lifwet är fort.

Magnus.

»Så njut då af rosen, snart wisnar den bort.

»Swagē är det frö som känslan sätter,

»Men solen ler och blomman skjuter opp.

»Dock trotsar hon snart qwalens fulna nätter,

»Hon lyfter djerf sin spåda purpurknopp.

»Och kärleken andas

»Och blomman utbreder

»De gyllene bladen, och färgerna randas;

»Och daggskänket i lifwet hon tråder.

»Udrig har ånger

»Följt dess berusning;

»Blott ånglarnes heliga sånger

»Klinga förtjusning.

»Men älskaren suckar och älskaren qwidar:

»Uå! såda grymma! den smärta jag lider.

»Jag älskar dig.

»O flicka! älska mig.

»Jag då med Gudarne ej byter;

»Cheruben min sällhet förtjyter.

»Ej kärlekens heliga låga förbrinner,

»Men lifwet så lugnt som bäcken förbrinner;

»Blott nöjet uppflammar i flammmande låga,

»Och lefwet i lifwet af lifwets förmåga.

Hulda.

»Yngling! låt förnuftet styra

»Wilda lågan i ditt bröst;

Låt ej tanken längre yra
Inom trakter, der ej tröst
Bjudes åt ett säradt hjerta,
Der det slutligen förblör,
Och förtärdt af ångerns smärta
Under grymma eder dör.

Magnus.

Du hatar mig?

Hulda.

Hvem kan väl hata dig?

Magnus och Hulda.

(Gemensamt.)

Du älskar mig! O hwilken himmel dagas
Uti den tid, som strålar framför oss.
Nu twefans moln af sällheten förjagas,
Och ljuset tänds af kärleks klara blöf.

När kringom mig din milda anda susar,
En okänd eld uppflammar uti mig.
Ditt ögas glans med salighet mig rusar,
Då det emot din blick upplyfter sig.

Uå hur mitt blod omkring mitt hjerta swallar,
Min mun uti en aning öppnar sig;
Din handtryck mig till ewigheten kallar,
Och rycker mig — till himmelen — till dig.

Hulda.

Håll, yngling! Uå! hwar skall jag dölja
Mig för min ånger och min blygd?

Magnus.

Låt mig få dig med kyrkor hólja
Möt spöken af en sjelfwist dygd.

Hulda.

Hwad! leker du med dygdens slöja,
Det bästa smycke qwinnan bär;
Ej henne guldets glans kan höja,
Hon skönare än kronan är.

Magnus.

»Du fåfängt dig harmar;
»J ynglingens armar
»Blott kärleken himmelska frukter of bar:
»Gördömde mig och den förtalande werlden,
»Om äfwen, J straffande qwal! mig förtården,
»Din synd jag dock trotsande uppå mig tar.
»Din mun hafwer syndat, du synden mig råder,
»En kyß hwarje känsla af synden utsläcker;
»O kyß mig! och då dina synder jag har.

(Han omfamnar och kyßer Hulda.)

Säg känner du det land, der kärlek lyser;
Der blommans kalk af idel wällust myser;
Der westans slägt åt goßen hwissar: njut!
Och myrten grov till lifwets sena slut.

Hulda.

Jag känner det. O dit, o dit
Går nöjets wäg. Kom följ mig dit.

Magnus och Hulda.

(Gemensamt.)

Wi känna det. O dit, o dit
Går nöjets wäg. Wi följas dit.

Hulda.

En stilla wind från rena himlen susar;
 Ur lundens stöt en silfverfälla brusar,
 Vid hennes strand sig hwilar mångt par,
 Att gäckla bort en glädttig ungdoms dar.

Magnus.

Jag känner det. O dit, o dit
 Går nöjets väg. Jag följer dit.

Hulda och Magnus.

(Gemensamt.)

Vi känna det. O dit, o dit
 Går nöjets väg. Vi följas dit.

Magnus.

»På myrtens topp ömt kuttra tvenne dufvor
 »Mot älskande och leda till de tufvor,
 »Som kärleken till offerplats har krönt,
 »Der ömheten med ömhet blir belönt.

Hulda.

»Jag känner det. O dit, o dit
 »Går nöjets väg. Jag följer dit.

Magnus och Hulda.

(Gemensamt.)

»Vi känna det. O dit, o dit
 »Går nöjets väg. Vi följas dit.

Magnus.

»Man hwistningar af kyskar hör, betagen,
 »Ur buskarna, der natten lått med dagen

»Hopsmälter i en ärbat skynnings ljus,
»Och döljert mildt den nya känslans rus.

Hulda.

»Jag känner det. O dit, o dit
»Går nöjets väg. Jag följer dit.

Magnus och Hulda.
(Gemensamt.)

»Vi känna det. O dit, o dit
»Går nöjets väg. Vi följas dit.

Magnus.

»Det blommor ses ett önskadtt läger bädda
»Lätt swigrande och tufwor mossbeklädda,
»Att wandrarne halföppna hwilans famn
»Och ankarplats i nöjets säkra hamn.

Hulda.

»Jag känner det. O dit, o dit
»Går nöjets väg. Jag följer dit.

Hulda och Magnus.
(Gemensamt.)

»Vi känna det. O dit, o dit
»Går nöjets väg. Vi följas dit.

Magnus.

»Hafwet kringom jorden flyter,
»Bölja sig mot bölja bryter,
»Och på böljan molnet går,
»Lifwet så, der dagen tryter,
»Glyftigt framdeles der står.

»Det du har blott säkert blifwer;
»Njut det lif dig dagen gifwer,

- »Ejerner tändas och försvinna;
 »Bäckar komma och förrinna;
 »Bladet faller hvarje år.
 »Så skall du och lifvet finna,
 »Glädjen i en blink förgår.
 »Det du har blott säkert blifver;
 »Njut det lif dig dagen gifver.

Swafa

(inkommer med hästighet.)

- Lycklig jag, som kunde finna
 Dig bland dessa wilda snår.
 Goda, milda herrskarinna!
 Ut hvarrt leda dina spår?
 »Dagens sköna morgon locket
 »Dig ifrån din faders sång;
 »Kanske dina tårnor plocket
 »Redan örter på vår äng,
 »Att en helsodryck bereda
 »Och förmildra gubbens sveda;
 »Medan åskans hemsta skrällar
 »Dig ha skrämt bland dessa fjällar.

Magnus.

- »Säkert skall han, sköna flicka!
 »Af din herrskarinnas hand
 »Lifvets ljustva balsam dricka,
 »Lefwa än på grafvens rand.

Swafa.

- »När de dödlige sig närma,
 »Slyt det sköna lifvet snart;
 »Ej kan jorden ge den värma,

»Ej åt tanken ge den fart,
 »Att den utom werlden ilar
 »Och i bildningsgästans hem
 »Uppå Lotos-blommor hwilar
 »Sig berusande af dem.
 »Långsamt scam förståndet krälar,
 »Qwäfsver känslans wilda rus,
 »Tills hon lik de dödas själar
 »Ej tål skåda dagens ljus.

Ila hådan. — Döden nalkas.

Magnus.

Kärlek ej i grafven swalkas.
 Nej. Af känslans yra hwimmel
 Skapades de sällas himmel.

Hulda.

Förlåt mig, Riddare! jag måste från Er ila.
 Min sjuka faders wård tillåter mig ej hwila.
 Kom följ mig. Ni är trött! Ett ringa nattqvarter
 Och hwardagspis jag Er, men likwäl gästfritt, ger.

Magnus.

Jag följer dig, hwarthån din hand mig också leder,
 Till glädje eller qual — —

Hulda.

Åh nej. Jag blott beredes
 Ett sparsamt bord uti min gamla faders slott.
 Den gifwe Eder mer, som större gästvor fått.

Några Flickor

(Landa med en båt wid stranden.)

En Flicka.

Fröken! på er faders gård står en lind;

Uti linden susar ren aftons wind.
 Riddaren på linden ser,
 Frågar: hvar hans dotter är?

Flidorna.
 (Choeur.)

Goda fröken! Kom igen till er fader.

En Flida.

Villa fågeln sitter än på sin gren;
 Snart han sökande sitt bo flyger den;
 Riddaren på fågeln hör,
 Frågar: hwad hans dotter gör?

Flidorna.
 (Choeur.)

Goda fröken! Kom igen till er fader.

En Flida.

Fagra liljan i vår lund skjutit fram,
 At er far wi burit ren hennes stam.
 Henne nu wi burit in;
 Riddarn förjer dottern sin.

Flidorna.
 (Choeur.)

Goda fröken! Kom igen till er fader.

Hulda.

Hvem kommer? Jag bästvar.
 O sölj mig. Fort hädan,
 Mig fasan tringsvästvar.
 Den närmar sig redan.

Magnus.

Måhända att min jägar-tropp
 Har trängt sig fram till denna öden.

Hulda.

Åh nej. Kom, slickor! Ått mitt hopp

Skall hejdas af förståndets spöken!

(Hon dånar samt emottages af
Swasa och slickorna.)

Swasa.

Wår fröken död.

Magnus.

O himmel!

Swasa.

Hwar

Sins wål den man som sig förbarmar,

Och skänker dottern åt sin far?

Magnus.

Jag. Slicka! hit. I mina armar.

(Under det han skyndar att upplysta Hulda, stöter
han i sitt jägarehorn.)

Hon dör.

Hulda

(Sliter sig ur hans famn och ilar med slickorna i båten.)

Din sällhet du will röfwa:

Din himmel du förstör.

Magnus

(Kastar sig i sjön efter båten.)

Jag följer dig. Åh töfwa.

En Tjenare

(Inkommer och fattar honom i kläderna.)

Ni dränker Er ju, Nådigg Herre!

Nej. Aldrig willades I wårre.

Se det ju bara wattenet är.

Magnus.

Olycklige! Hvad vill du här?

Flere Tjenare,

(som emedlertid infommit.)

Kors! Ni vill ju Eder dränka,

Och i hafvets djup Er sänka.

Magnus.

Jag vill — jag vill uti djupet ifa,

Blott der mitt hjerta skall finna hwila.

Tjenarne.

Men är det förnustigt sig sjelf att dränka,

Och att sig sjelf uti djupet nedsänka?

Der aldrig Ni nånsin kan fara wäl,

Men blott förtappa er fattiga själ.

Magnus.

Lyst! sladdrare tigen! En blomma hon råder.

En Tjenare,

(under det de öfrige se ut åt sjön.)

Men wi icke se någon hon eller blomma.

Det är bara drömmar falska och tomma.

Magnus.

Lyst! annars jag döda på stället Er sträcker.

Tjenarne.

(Choeur.)

Nog kunna wi tåga, det kan Ni ju höra;

Och wi skola ej edra trollosner störa.

(Emedlertid nalkas båten stranden utan att
tjenarne märka det. Gulda kastar i sjön en
blomma, som drifwes till Magnus och af
honom upptages.)

Hulda,

- »Ädle Riddare! Må du komma.
 »Se och vilja. På din hjälm må rosen blomma.
 »Lär att stikja. Blomman nickar likt ett nyfödt hopp,
 »Blå som himlen skall hon sväfsva,
 »Stimra härligt. Dödligt för häanden bäfva;
 »Han förfärligt rasar, bräcker ekens stolta topp.
 »Men mot kärlek vefstan susar
 »Och berusar, hvisslar njutningarnes lag,
 »Glädans unga själ förjusar
 »När som känslans storm i hjertat brusar,
 »Ljusar genom anade behag.

Blommans Sånande eter säger:

Du ej glömmе stikan, som din kärlek äger;
 Och du tömme kasken nöjet yppigt åt dig ger.
 Rosens barm af åtra swäller;
 Uti hafven ofedd kärlek alltid wäller,
 Men begrafwen den ur djupet mot den trogna ler.
 Ej uti min famn du ryser,
 Aldrig fryser der den sjelfmant kommande;
 Ugirs slott min fader hyser,
 Wattentik han kallas, kärlek lyser,
 Myser ewigt der mot ålsfande.

(Väten aflägsnar sig och försvinner.)

Magnus,

(emot sjön med blomman i handen.)

Sag minnes dig, när solens sista strålar
 Från fästet fly.
 Sag minnes dig, när solen purpurn målas
 I österns sky.

Jag minnes dig, när ljumma westan susar
Kring vårens barm.

Jag minnes dig, när skarpa nordan brusar
Med lofad harm.

Jag minnes dig, när lifvet muntert hastar
Ur nöjets hamn.

Jag minnes dig, när sanslös jag mig kastar
I grafivens famn.

En gammal Riddare (inkommer.)

En Tjenare
(till Riddaren.)

Hertigen förståndet mistat;
Ja det är nu ganska klart.
Wi derom med honom twistat,
Kasande han blifwer snart.
Denna tallen war en fröken:
Så han sade utan fog,
Eller ock ha troll och spöken
Narraf honom skrälligt nog.
Någ så wille han sig dränka,
Höll för Wetteren långa tal,
Wille den sitt hjerta skänka
Under prat om bittra qual.

Magnus

(till Riddaren, som han ändiligen blifwit warse.)

Wälkommen, gamle wän!
Jag har en blomma funnit,
Hvars like aldrig än
Ur jordens sköte runnit;
Hon doftar okänd här.
Blott westan henne smeker;
Och warma kysar här,
Och med des afur leker.

Riddaren.

Wäl smyckar rosen en flicka,
 Wäl doftar den ljustig och stön;
 Dock gift kan ur ångan man dricka
 Och döden blir älskarens lön.

Magnus.

Man njuter — och dör i en himmel;
 Och rusade känslornas hwimmel
 Omwäfsa den döendes själ.
 I njutningen lifwet blott andas,
 Och när det med döden förblandas,
 Så frigifs du, sorgernas träl.

Kom följ mig. Till henne jag ljungar,
 Der hon uppå wägen sig gungar;
 Hon drog till sitt fäderne-bo.
 Mig älskar hon. Ewiga lågor
 Förkustwa de saliga plågor,
 Som röstwa och slänka mig ro.

(Magnus vill med wäld föra Riddaren
 till stön.)

Riddaren.

Will Ni än längre kring stränderna hra,
 Låt blott förståndet med grundsatser styras
 Wilda begärens och tanfarnas ras.
 Utta ert hjerta; det lätt kan bedras.

Kustwa det wilda, om bojan det bryter,
 Såsom en rasande tiger det ryter,
 Sliter sjelf sönder sig; och tror sig få
 Hwad dock en menniska aldrig kan nå.

Blöm ej de ordspråk, som fäderne lärde,
 Blott för de flygtige ha de ej värde:
 Ringret du sticl i den jord, der du står,
 Lufta och döm hwad dig sedan anstår.

Tjenarne.

(Choeur.)

Blöm ej de ordspråk og fäderne lärde,
 Blott för de flygtige ha de ej värde:
 Ringarne sticl i den jord der du går,
 Smaka och döm hwad dig sedan anstår.

(Någre af Magni jagtbetjening femma.)

En Jägare.

Upp glädtige bröder!
 Kring skogar och mark;
 Kring lunder och park;
 Se! hjorten snart blöder;
 Hör waldthornet ljuder;
 Hör hunden slår an
 I djupaste skogen,
 Och brädskä og bjuder.

Jägarne.

(Choeur.)

Fort! ilom hwar man
 I skogen.

En Jägare.

»Wigt är min slicka skön,
 »Och wigt hör hon min bön,
 »När mörka qvällen tår

»Då

»Och hon mig kyßer ömt;
 »Men henne dock jag glömt
 »När gyllne hornet skallar
 »Och mig till jagten kallar;
 »Jag ger en kyß och går,
 »Och sjunger glad och trallar,
 »Så öm och kär och trogen
 »I flogen.

Jägarna.
 (Chœur.)

»Då vinter är
 »Och sommarn fört
 »Har flyktat bort,
 »Och isen blommans gröna bädd beklår.
 »På fallen snö
 »Med våra spjut
 »Vi tåga ut
 »En blodig ros på winterns barm att strö.
 (Alla aståga under sång, och man hör walde
 hornen på afstånd.)

Andra Öppningen.

Teatern föreställer en wild och bergig trakt af de jemte
Wetterern belägne så kallade Röda Wäggarne.

Twenne af Magni Tjenare.

En Tjenare.

Wi skola sáfängt ila
Förutan rast och hwila.
Wi finna henne ej.

Den Andre.

Ett troll har honom dårat,
Hans swaga hjerta sårat.

Begge Tjenarne.

Wi finna henne ej.

Den Förste.

»Ja bror, det är ju klart som dagen,
»Att trollen fått med honom makt.
»Hur blef han ej i går betagen?
»Förwillaad uti denna trakt,
»Förtäljde han, att här han mötte
»En Fröken, Gud wet hwatifrån,
»Med henne astonen förnötte
»Han ljust, midt under åskans dån.
»När han gick hem bar han en blomma,
»Som just ej något ondt sågs i,

»Med den han skulle återkomma,
 »Så lydde hennes signeri,
 »Som han så underligt utlade.

Den Andre.

»Ja det var idel trolleri.
 »Jag ej begrep allt hwad han sade;
 »Men nog låg satans fund deri.

Den Förste.

»Och när wi wille honom föra
 »Till stottet, af en hemlig makt
 »Han qwarhölls, wille icke höra
 »Förståndigt tal. Men när wi bragt
 »Den trolldomsblomman ut hans händer,
 »Han willigt i vårt sällskap gick,
 »Och lemnade de öde stränder,
 »Churu med förwildad blick.

Den Andre.

»Och det war blott en wanlig blomma,
 »Som weper på hwar enda ren.
 »Men Gud wet, hur det kunde komma
 »Att ingen märkte henne sen.

Den Förste.

Förtrollad är han Jag will swärja
 Derpå min listigaste ed.
 Gud ge, att wi og kunna berga,
 Att trollen icke ta of med.

Den Andre.

Wi wända om. Jag icke söker
 Ett troll i en så wärdlig trakt.

Läs opp en bön. Kanste försöker
Hin håle på of med sin makt.

Den Förste.

Ja wi gå hem. Wi skola akta
Att trollen icke slippa in.
Och presten med skall derpå wakta,
För honom styr ju sjelfwa hin.

Den Andre.

Hwad! — Hör du icke något hwina?

Den Förste.

Åh! Jo. Der flyger ju en gam.
Det trollet är, som att of pina,
Kan wrida nacken bak och fram.

(De skynda ytterst förfräcke ut.)

Magnus!

(inKOMMER långsamt och fördjupad i tankar.)

Förgäfves jag ilar hedan.
Nej. Här will jag ofedd dö;
Hon skall min graf då beströ
Med blommor, dem sjelf hon brutit.
En tårfull längtan — ack! redan,
Mitt wäsen förtårande
Med aningar lågande
Deß blick i mitt hjerta guttit.

»Jag skädar i lifwets öfken
»En härlig och planlös dröm,
»Som gäcklar på tidens ström
»De bilder min önskan anat;
»Och ur deß lustiga töcken

»En slika swåfwa jag ser.
 »Det samma tjuserfka är
 »Som himlen bedrögligt danat,
 »Att skjuta fram och förswinna.
 »Åh tårna! Inwid ditt bröst
 »Jag funnit en säker tröst.
 »O! wisa dig, att bortcycka,
 »Mitt lif i en dödlig kyck.
 »Hwad, nalkades du ej nyck
 »Att mig till ditt offer smycka?

Kom! lät mig ej längre lida,
 Ne'n hoppets glans dunklat bort;
 Och lifwets slägt är så kort,
 Med njutning dess sligt wi dröja.
 Hwad batar att tröst förbida?
 Jag blott för qwalen är född;
 Min wäg med törnen är strödd,
 Jag bort mina sorger will röja.

(Magnus wänder om för att gå tillbaka, men mötes af en myrtenkrönt flicka.)

Gliëkan.

Söte sängare! Jag säger,
 Hwar din sliëkas rosenläger
 Winkar dig i nöjets samn;
 Och der hennes milda anda
 Sig med westan kännas blanda,
 För att swalka nöjets hamn.
 Wägör fring dess boning bästwa,
 Glada Nympfers choeurer swåfwa
 Der den hulda hwilar sig.

Denna ros i wätnet fasta,
Genast skall hon till dig hasta,
Ty hon wäntar — wäntar dig.

(Hon lemnar Magnus den blomman han redan förut
emottagit af Hulda och försvinner.)

Magnus.

Denna ros i wätnet fasta,
Genast skall hon till dig hasta:
Hvilket obegripligt sätt?
Hvilken är wäl denna qwinna?
Hvem hon will — jag skall dock winna
Ut af henne älsfarns rätte.

»Grubbla den, som grubbla lyfter.
»Hon är skön som änglars syfter;
»Och hon älskar — — älskar mig.
»Kärlek far på lätta wingar,
»Ej förnustesslur sammantwingar.
»Det är nog, hon wäntar mig.

I blomman bor kärlek, på himlen den lyser,
Som eternas sken.

I blomman den uppfyllda kärleken myser
Som guldet ren.

Den ohörda klagar

Så blå och så öm;

Och hwiskar åt älskarn i qwalsfulla dagar:

Mig icke förglömt.

»Gå blomma! ett smågtande bifall mig nicka

»Stån hennes barm;

»När böljande den på min älskade sticka

»Af känslor warm

»Sig höjer och sänker;
 »Du teckne min tro;
 »Ditt winkande bifall en aning mig stänker
 »Å! himlarnas ro.

(Till blomman.)

»Gå, jollra med böljan och darra på vågen
 »J glädtigt swall.
 »Der lysar ock mot dig den himmelska bågen.
 »Är stranden all,
 »Till okända trakter
 »Lätt vågen dig bär;
 »Du landar i trots af de warnande makter
 »Bid nöjenas skär.

(Han kastar blomman i sjön.)

Kom älskande, drömda, förtjusande tårna!
 Kom till mitt bröst!
 O nekas att mig emot sorgerna wärna.

En osynlig Röst (svarar ur sjön.)

Gerna.

Magnus.

Din milda röst

är en Röst.

Tröst!

Magnus.

Skall utsläcka alla

Rösten.

Mig kalla!

Magnus.

Mig tårande qwal.

Rösten.

Du Enghen stal.

Magnus.

O slicka! låt njutningens nektar: rus svalka

Rösten.

Men Enghar ställa

Magnus.

Utur din pofal.

Rösten.

Förrådiskt i nöjenas sal;

En osynlig Ehoer (från alla sidor.)

Der wågornas dotter, den glädliga Fröja
Hör dem, och mins dem och älskarens bön,
Winkar dig qwar att hos slickorna dröja,
Rämpa för kärlekens hemliga lön.

»Och kärleken löner,

»Och kärleken fröner

»Den dyrkande gosgen.

»Med lågande blosgen

»Omfladdrar den glädtagas son;

»Och jollrar och leker

»Och slickorna smeker;

»Försöker på barmen med hän

»Sin gyllene släkta;

»Och wingarne slägta

»En mattande swalka;

»Och obemärkt halka

»Då nöjena fram mot den blyga;

»Lätt somnar hon in;

»Och genast ses älskaren smyga

»Och le: hon är min.

(Under denna Choeur har ett gyllene skepp, fördt af
Guldas tårnor, höjt sig ur sjön; då det nalkas stran-
den höres derifrån en af blåsinstrumenter åtföljd sång.

Slåkor.

(Choeur.)

Trumpeternas smattrande toner,

Och pukornas jublande dån

Högt ställa i luftens regioner;

De winka dig, nöjenas son!

De winka bland wänliga gäster,

Till slåkornas böljande barm,

Till wilda barchantiska fester,

Till glädjens berusande larm.

»Dig blottade slåkor kringdansa.

»De mana till hysar dig opp,

»Din tinning med myrten de kransa

»Och nalkas — en tjusande tropp.

»An blommorna uppå dem blänka

»Och färgen är liflig och skön;

»Men blommor och färger de stänka,

»Förbidande kärlekens lön.

Magnus,

(Hvilken under det föregående stått förvirrad och med ö-
gonen fästade på skeppet, springer emot Hulda, då
han blifwer henne warse.)

Skall jag tro mitt häfwande hjerta?

Det är du! Min brinnande smärta

Försvinner. O Gud! hur jag trängtat —
Med tårar jag efter dig långtat.
I Skapelsen lifwet ej fans.
Jag döden på isande wingar
Såg nalkas; din ankomst nu bringar
Min röfwade salighet åter,
Och werlden du framstfira låter
Förskönad af kärlekens glans.

Magnus och Hulda.
(Gemensamt.)

Förgäfwes. Åh! jag kan ej dölja
Den eld som flammar opp hos mig.
(Hon kysser Magnus)

Jag dina } tårar bort will skölja,
Du mina }

Och älska endast — endast } dig,
} mig.

Magnus

O hulda blygsel i din sänkta blick,
Din rodnad fångslar detta wilda hjerta;
Ett paradisiskt löje i ditt stik
Borttrollar hwarje tanke utaf smärta.
Ett kärleksoffer på din anda bäsvar,
Och Himlen i din kyss emot mig swäsvar.

Hulda.

Magnus! Detta hjerta brinner,
Werkar, lefwer blott för dig.
Ej i lifwet du den finner,
Som i kärlek liknar mig.
Om jag wågens dotter wore,
Om jag Wetterns spira bar,
Och jag ewig tro dig swore,
Åh! hwad wore wäl ditt swar?

Magnus.

Wetterns Drottning jag ej aktar.
 Detta skämt förvillar mig,
 Så den lågan ej du saktar,
 Som jag ewigt bär för dig.

Hulda.

Om hon utur bölsjans rike
 Gaf ett skepp till kärleks-sön,
 Hwartill icke fans en life:
 Hur beswarades deß bön?

Magnus.

Det blåser kallt, kallt wäder ifrån sjön.

Hulda.

Om hon dig ett fäste skänkte
 Som sin kärleks andra lön;
 Om du der i purpur blänkte,
 Hur beswarades deß bön?

Magnus.

Det blåser kallt, kallt wäder ifrån sjön.

Hulda.

Om hon dig en krona skänkte,
 Såsom Swerges stor och stön;
 När den på din hjesa blänkte,
 Hur beswarades deß bön?

Magnus.

O hwad är wäl Swerges krona
 Mot en slickas öppna barm;
 Endast kärlek kan förjona
 Wærldens tomma prätl och latm.

Hulda.

Jag är Ugirs första dotter
 Och jag Wetterns spira bär:
 Dela mina arfvelotter,
 Jag min spira, din den är.

Magnus.

Gud! hwart irra mina tankar?
 Hvilken afgrund för min fot!
 Hoppet lånar ej sitt ankar;
 Klippan ilar jag emot.
 Ah! hwad ser jag? Hvilken willa,
 Hvilket töcken för min syn!
 Kan du mina drömmar gilla,
 Domare uppöfwer flyn?

Hulda.

Älska: lyder Domarns lära;
 Njut det sköna lifwets slägt.
 Snart en storm skall dig förfära;
 Snart är lifwets sackla släkt.
 Wet du wiste, att än hon brinner
 Utom graswens mörka sköt;
 Art du der den sällhet finner,
 Som du ej med ljuset njöt.

Magnus.

O! jag älskar dig och glömmet
 Himmelen som wäntat mig.

Hulda.

Nöjets kalk, som yr du tömmer,
 Wedergäller härligt dig.

(Hulda winkar, och Swasa, som ärföljt henne från båten,
 ilar ut och återkommer med ett gyllene dryckeshorn.)

Magnus.

Wid den sol, som än mig lyser;
 Wid den dag, som snart jag styr;
 Wid den aning, som jag hyser;
 Wid den ängel, som mig styr;
 Wid den kärlek, som mig bränner;
 Wid den död, som wäntar mig;
 Wid den trollkraft, som jag känner;
 Swär jag att tillhöra dig.

Sulda,

(tager hornet af Swafa och dricker Magnus till.)

Du detta hornet med mig tömme;
 Och dina dikter du förglömme!
 Det öppnar andewerldens port.
 Med det din rätt du dig affäger
 Till jorden; och du tillgång äger
 Till högre wäsens samlings-ort.

Magnus

(med hornet i handen.)

Nä wäl. Jag min himmel will spränga,
 Mig willigt till afgrunden tränga —
 Och älska — och njuta och dö.
 Ditt minne skall swalka mig slägta;
 Mig läska när jag will förfsmägta;
 Och mattern med blommor beströ.

»Må drucken på brädden jag dansa;
 »Min tinning med drufwor befransa,
 »Och wända mitt anlete bort.
 »Jag stapplar. — Gode! — Hwärt skall jag falla?
 (Skattande wildt.)

»Hu! — Dock skall jag skryta för alla;

»Mitt lif war så härligt — fast, kort,

(Han omfamnar Hulda med andra armen.)

Du trotsar jag lifwet och döden;

Du hänat jag wäntande öden;

Jag ser mot miet ewiga åwal.

(Han trycker Hulda mot sitt bröst.)

Hit tjusande, dyrköpta tårna!

Du mig mot mig sjelf nu skall wärna,

Och gälda den himmel du stal.

(Han tömmer hornet, kastar det ifrån sig och ropar
med wild och förfärande stämma:)

Förtappad!

(I det ögonblick Magnus tömmer hornet förändras teatern. Den föreställer ett präktigt öppet palats med sjön i fonden. Ett aflägsset berg öppnas, derutur framkomma Bergtroll, ur jorden höja sig Alfswor, samt utur sjön Näckar och Sjö-Nån; äfvensom Skogs-Nån, HusNån och Tomtegubbar inkomma. De hylla allesammans Magnus och Hulda samt frambara sina häfswor under Choeurer.)

Qwinnor.

(Choeur.)

»Skönaste dag!

»Som himlen of skänker,

»Bländande sol

»Ur östern framblänker;

»Hulda! din sällhet den ser.

»Herrskande,

»Tjusande

»Spiran ej mera Du bär;

»Du herrskar i skönhet och Drottning Du är,

Männer.

(Choeur.)

»Sönaste natt!

»Som himlen of skänker,

»Måne! som mild

»Ur östern framblänker.

»Magnus! din sällhet den ser.

»Lydande,

»Ljusande

»Epiran ej mera Du här;

»Du lyder af ömhet och Konung Du är.

Allmän Choeur.

Hell Dig, Du milde! och hell Dig, Du söna;

Skåden de gäfvor wi tjenande ge!

Njutningens Gudom må ewigt Er kröna!

Eder wi alltid må herrskande se.

Må Du ej, Förste, en Lager begära,

Blifwe en Myrten din fröjd och ditt hopp.

Wanadis' smycken må städse Du bära,

Drottning! och dansa bland nöjenas tropp.

(Ballet.)

Allsworne.

(Choeur.)

När blåskofkan slämtar

Och astoneu slämtar

Från Himmelens rand,

Wid stjernornas brand

Wi samlas kring ekar

Till yrande lekar.

Så glade och små

Wi nöjet förstå.

Wi kitta — wi skratta —
 Wi kärleken fatta.
 I blommans knopp,
 Wi dölja vår kropp.
 När han-gället fallar
 Och dagen framfallar.

Sjö-Rån.

(Chœur.)

För de nra muntra gofvar
 På hwars kinder wären blofvar,
 Slämtar sjömöns skära barm.
 Ej utaf den falla wägen
 Släcks den rena milda lägen;
 Sött de slumra på vår arm.

Närfar.

(Chœur.)

När en dödlig brud wi finna,
 Wi igenom tjustring winna,
 Att hon jordens flärd ej tål.
 Då wi spela arietter
 Om de många sälla nätter,
 Som bli nöjets sista mål.

Ekogs-Rån *).

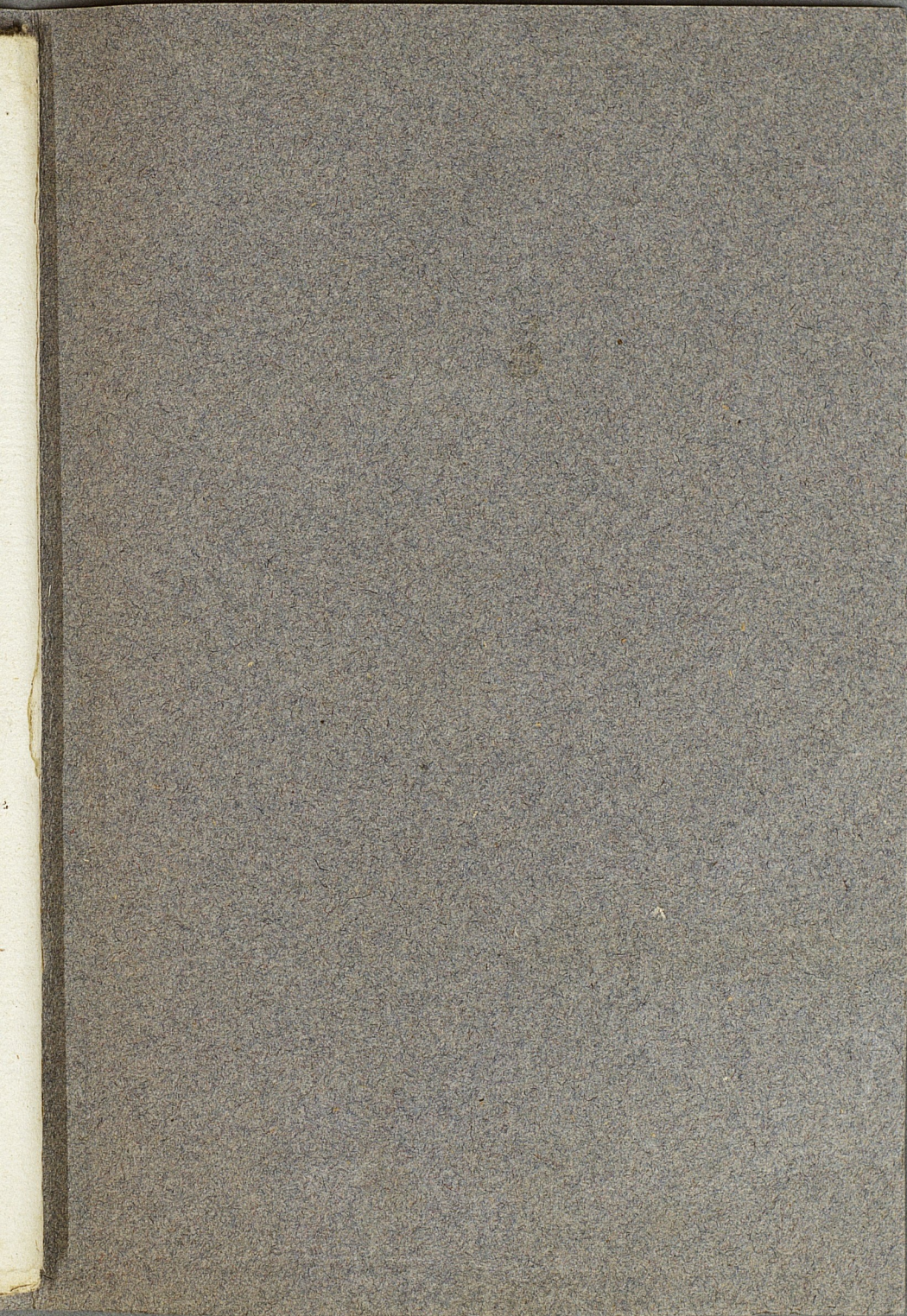
(Chœur.)

Ekogens flyddande Gudinnor,
 Jagtens lätta wårdarinnor
 Offra dig ett willebråd.
 Jägarns öfwerlagda råd

Ekall

---

*) Bland de flera sånger, som blifwit utselemnade, an-

www.books2ebooks.eu